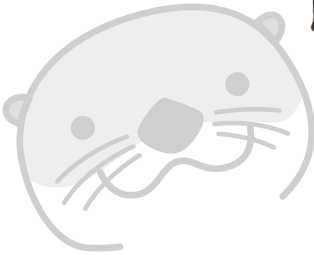

ต้องขอ
แต่งงาน
กับผู้ชาย
เจ็ดคน
เนี่ยนะ!

3

必须向七个男人求婚怎么破!

龙柒
ทลงซี
เขียน

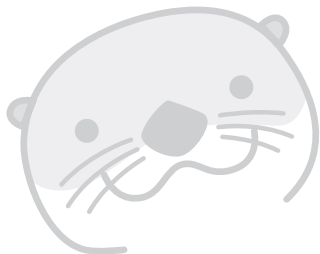
More Chinese
แปล

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

✉ @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำแนะนำนักพิมพ์

กว่าฉู่มู่อวินจะพิชิตใจจอมมารแต่ละคนได้ นอกจากต้องเอาตัวเข้าแลกแล้ว หลายๆ ครั้งก็จะต้องเอาชีวิตตัวเองเข้าแลกอีกด้วย ขณะที่เขากำลังเผชิญหน้า กับโจทย์ยากอย่างมารตะกละ อยู่ดี ๆ ก็โดนส่งไป ‘เล็ยงดู’ มารโหสะน้อยที่แสน อ่อนต่อโลก การที่ต้องหลอกลวงมารโหสะซึ่งยังไร้เดียงสาให้มาหลงรักแล้ว สะบัดทิ้ง แค่คิดก็เจ็บปวดหัวใจแล้ว

แต่ถ้าภารกิจมันง่ายก็คงจะถูกผีมือ (การแสดง) ของท่านประธานฉู่ เกินไป ฟ้ายี่เลยส่ง ‘ถ่านไฟเก่า’ สองคนกลับมาให้ชีวิตอุ่นๆ แถมยังต้อง จัดการเจ้าคนชั่วพวกนั้นไปพร้อมๆ กับพิชิตใจมารเกียจคร้านและมารตะกละ อีกด้วย เรียกได้ว่างานนี้โหดหินสุดๆ ต้องสับรางกันจนฟันเหลืองเลยทีเดียวนะ มาเอาใจช่วยฉู่มู่อวินของเราให้รอดพ้นจากเจ้าพวกคนโหด แล้วจัดการเอาคืน คนพวกนั้นอย่างสาสมกันเถอะ!

ด้วยรัก

Lilac

ທດສະຍານ

บทที่
131

“หลิงมู่” ในที่สุดชายผู้นั้นก็มาถึงจุดสูงสุดของชั้นบันได จากมุมที่เงยหน้ามอง ก็กลายเป็นการมองในระดับสายตา เขาหรีตาพลางจ้องมองฉู่มู่อวี่น “ในที่สุด ก็หาท่านพบสักที”

หลังจากซ่อนตัวมานานนับร้อยปี ต่อให้หลิงเสวียนพลิกโลกมารอสูรกับ โลกมนุษย์ก็หาชายผู้นี้ไม่พบ

เป็นเพราะแต่เดิมก็ไม่เคยมีอยู่ แล้วจะหาเจอได้อย่างไรเล่า

ฉู่มู่อวี่นมองหลิงเสวียน ไม่เอ่ยปากเลยสักคำ

ทั้งสองสบตากัน รวากับว่าช่วงเวลาที่ผ่านมาจะหายไปเพียงเพราะจ้องตากัน เสมือนแค้นองก็จะทำให้ย้อนกลับไปยังวันวาน กลับไปตอนช่วงเวลาที่ดีที่สุด

แต่น่าเสียดาย...

เพราะมันก็แค่เรื่องสมมติเท่านั้น

ฉู่ ฉู่ ฉู่มู่อวี่นก็ยกมือขึ้น กระบี่ยาวพุ่งออกมา ร่างของเขารวกับมังกรผงาด พลังอำนาจดุจแสงรั้ง ยามร่ายรำกระโดดไปตามทิศทางต่างๆ ทุกท่วงท่าล้วนเต็ม ไปด้วยกลิ่นอายสังหาร ไร้ซึ่งความปรานี

หลิงเสวียนยกกระบี่ขึ้นมาต้าน อาวุธเทพทั้งสองปะทะกัน พลังที่รุนแรง ระเบิดออกจนเสียงปะทะถูกพัดปลิวหายไป แรงกดดันแผ่กระจายออกอย่างรวดเร็ว เขย่าภูเขาทั้งลูกจนสนั่นหวั่นไหว

ก่อนประลองดาบ หลิงเสวียนเลิกคิ้วขึ้น ที่หางตาร้อนผ่าว “ไม่เจอกัน

ร้อยปี ท่านต้อนรับข้าเช่นนี้หรือ”

ฉู่มู่อวี่นยิ้ม “ไม่ชอบหรือ”

พอพูดจบ เขาก็รีบถอยทันที กระบี่ยาวกลายเป็นแสง แม้จะดูอ่อนนุ่ม แต่ความจริงกลับแข็งแกร่งทรงพลังมาก เขาตัดแล้วฟาดลงมาตรงๆ!

ปฏิกิริยาของหลิงเสวียนรวดเร็วมาก เขาถอยจากหลบไปข้างหลัง แต่ก็ยังถูกปลายแสงตัดวัดโดน แก้มถูกฟาดจนเป็นรอย เลือดตสๆ ไหลรินออกมา...

บาดแผลไม่ลึกมาก แต่พอมายูบหน้าใบหน้าหล่อเหลาของเขาแล้วก็ดูน่าตกใจ

ฉู่มู่อวี่นกลับไม่หยุด พุ่งเข้าไปโจมตีที่ห้องน้อยของอีกฝ่ายอย่างโหดเหี้ยม นัยน์ตาของหลิงเสวียนหดลงอย่างรวดเร็ว และรีบเบี่ยงกายหลบหนีที่เพียงพริบตา ก็มีลูกไฟแลบผ่านร่างของเขาไป ตกลงบนไต้หยกขาวเสียงดังกึกก้อง เกิดเป็นหลุมดำขนาดใหญ่ที่ทำให้ผู้คนสะพรึง

“ถ้าไม่ตั้งใจอีกละก็...” ฉู่มู่อวี่นจ้องเขาเขม็งพลางเม้มริมฝีปาก “ข้าจะฆ่าเจ้าจริงๆ แล้วนะ”

เพิ่งพูดจบ ทางเสียงยังไม่ทันจางหาย ฉู่มู่อวี่นก็เริ่มบุกโจมตีอีกครั้ง หลิงเสวียนขมวดคิ้ว ประกายไฟปล้นพวยพุ่งออกจากดวงตา รวากับหัวร่างโดนไฟเผาไหม้ เหลือแต่ความเย่อหยิ่งที่สลักลึกอยู่ในกระดูก

หลิงมู่ ต้องมีสักวันที่ข้าจะชนะท่าน

และเมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะไม่มีทางหนีไปไหนได้อีก

ทั้งสองประมือกันนับร้อยกระบวนท่าภายในชั่วพริบตา ฉู่มู่อวี่นไม่ยอมทำลายสำนักหลิงอวี่นที่สร้างขึ้นมากด้วยความยากลำบาก จึงโจมตีไปพลางถอยไปพลาง จนออกห่างจากหมู่ตึกของสำนัก เขาถึงได้ใช้พลังทั้งหมดที่มีเพื่อเอาชนะหลิงเสวียน

การต่อสู้ครั้งนี้กินเวลายาวนานจนตะวันตกดิน ดวงจันทร์ทอแสงแล้วลาลับรุ่งอรุณมาเยือนอีกครั้ง เป็นเช่นนี้ซ้ำไปซ้ำมา ในที่สุดฉู่มู่อวี่นก็รัดคอหลิงเสวียนเอาไว้ได้ สามารถสกัดเจ้าหมาป่าน้อยที่โตเต็มวัยตัวนี้ได้ในที่สุด

หลิงเสวียนมองเขาด้วยแววตาแว่นแฉะ ไม่มีกลิ่นอายของความรู้สึกท้อแท้ กลับเต็มเปี่ยมไปด้วยความกระหายในการต่อสู้... กระหายในชัยชนะโดยไม่สนว่า

จะต้องแลกด้วยสิ่งใด เป็นความกระหายในชัยชนะที่ฝังลึกอยู่ในกระดูก
มันสลักอยู่ในจิตวิญญาณของ ‘มารโทสะ’ นี่เป็นนิสัยที่แท้จริงของเขา
ฉู่มู่อวินเข้าใจนิสัยของเขาอย่างแจ่มแจ้ง จึงยิ้มเล็กน้อยแล้วพูดว่า “ไม่มี
พัฒนาการเลยนะ...”

หลังเสวียนยืนมือออกไปจับข้อมือของฉู่มู่อวินเอาไว้โดยพลัน
ฉู่มู่อวินสามารถสลัดออกได้อย่างง่ายดาย...หรือควรจะพูดว่าการฆ่าเขา
เป็นเรื่องไม่ยากเย็น

เพราะพลังของเจ้าหมาป่าน้อยแทบไม่เหลือแล้ว ปะทะกันตั้งหลายวัน
ใครแพ้ใครชนะก็ชัดเจนแล้ว

ฉู่มู่อวินไม่เพียงแค่นั้น ความจริงเขาสามารถจัดการหลังเสวียนได้ตั้งแต
วันแรก แต่ที่ปะทะกันหลายวันก็เพื่อทำให้อีกฝ่ายยอมรับความพ่ายแพ้ก็เท่านั้น
แน่นอนว่า...ฝ่ายตรงข้ามดูเหมือนจะไม่ยอมรับความพ่ายแพ้
ฉู่มู่อวินกำลังจะเอ่ยปาก ทว่าหลังเสวียนกลับกระชากเขาเข้ามาใกล้ แล้ว
กัดปากเขา

ฉู่มู่อวินสามารถหลบได้ แต่ก็ไม่ได้หลบและก็ได้ตอบสนอง
ราวกับหลังเสวียนกำลังระบายโทสะ เขาช้อนท้ายทอยของฉู่มู่อวินแล้ว
บิดเบียดริมฝีปากของอีกฝ่ายอย่างดูดนราวกับพายุ ดูดดื่มอย่างกระหายราวกับ
กำลังค้นหาอะไรบางอย่าง

ฉู่มู่อวินสามารถสัมผัสได้ถึงความไม่พอใจ ความหงุดหงิด และโทสะ
ที่แทบพลิกฟ้าพลิกแผ่นดินซึ่งส่งผ่านมาจากเรียลลิ่งนั้น

เป็นความโมโหที่เกิดขึ้นเพราะเขาจากไป เป็นโทสะที่เกิดจากการถูกทอดทิ้ง
เป็นความฉุนเฉียวที่ตนไม่ยอมมาเจอหน้ากันนับร้อยปี

จนกระทั่ง...หลังเสวียนผละออก แล้วดึงเขาเข้ามากอด ก่อนกระซิบ
ด้วยน้ำเสียงแหบแห้งที่ขำขำว่า “ทำไมถึงต้องทิ้งกันด้วย”

คางของฉู่มู่อวินวางอยู่บนบ่าของหลังเสวียน เขากล่าวด้วยท่าทางสงบ
“เจ้าไม่มีสิทธิ์มากักขังข้า”

หลังเสวียนบีบมือเขาอย่างรุนแรง

ฉู่มู่อวินกลับพลิกมือไปที่หลังเอาจ แล้วค่อยๆ เกาะมือของอีกฝ่ายและ

ออกมาจากอ้อมกอดอย่างจำใจ

“อาเลวียน ข้ามีเรื่องที่ต้องทำ ไม่อาจอยู่เคียงข้างเจ้าได้ตลอดเวลา”

นัยน์ตาของหลิงเสวียนค่อย ๆ เย็นชาลง

ฉู่มู่อวี่นมองเขา แล้วค่อย ๆ ยกมุมปากขึ้นยิ้มอย่างอ่อนโยน “เจ้าควบคุมไม่ได้หรอก ในโลกนี้มีเรื่องราวมากมายที่เจ้าไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้”

ช่างเป็นประโยคที่คุ้นหู ช่างเป็นฉากที่คุ้นเคยอะไรเช่นนี้

หลิงเสวียนเอ่ยปากอย่างเอาแต่ใจตัวเอง “...ข้าสามารถ”

ฉู่มู่อวี่นไม่สนใจ แต่เขาหลุบตาลงก่อนกล่าวเสียงแผ่ว “เช่นนั้นเจ้าจะลองดูก็ได้”

ครั้นพูดจบ ฉู่มู่อวี่นก็ออกแรงผลักหลิงเสวียนออกไปทันที

ฝุ่นควันตลบอบอวล ชายหนุ่มผมแดงปลิวไปกระแทกเข้ากับกำแพงหิน จึงจะสามารถหยุดได้ พลังนี้ช่างมากมายมหาศาลเสียเหลือเกิน จนเสียงดังกึกก้องไปทั่ว เศษหินมากมายร่วงหล่นกระจัดกระจาย แทบจะกลบทับร่างสูงนั้นจนมิด

ฉู่มู่อวี่นไม่แม้แต่จะเหลียวมอง เขาหันหลังกลับไปยังสำนักหลิงอวี่น

ผ่านไปอีกสามปี หลิงเสวียนก็มาที่สำนักหลิงอวี่นอีกครั้ง

ฉู่มู่อวี่นมองเขาอย่างเย็นชา

หลิงเสวียนเลิกคิ้ว ก่อนยิ้มแผ่เผยให้เห็นฟันขาวสะอาดพร้อมเรียกเขาว่า “ศิษย์พี่”

เขากลายเป็นศิษย์ลำดับที่หกของหลิงชาน และก็เป็นเจ้าคนที่ต้องตั้งผู้หนึ่ง

คาถาตัวตายตัวแทนเกือบจะสำเร็จแล้ว ฉู่มู่อวี่นจึงไม่ถือสาถ้าหลิงเสวียนจะอยู่ที่สำนักหลิงอวี่น แต่เขายังคงเป็นผู้ดูแลปากถ้า อย่างไม่รู้ก็ต้องคอยปกป้องร่างที่สอดคล้องกัน

พูดถึงก็น่าตลก ทั้ง ๆ ที่ในร่างกายของหลิงชู่อวี่นหล่อเลี้ยงเลี้ยงวิญญูณของหลิงเสวียนอยู่ เวลาทั้งสองพบหน้ากันก็ควรจะรู้สึกสนิทสนมกันถึงจะถูก

แต่ความเป็นจริงคือ หลิงชู่อวี่นเกลียดและขยาดหลิงเสวียนมาก ส่วนหลิงเสวียนก็คิดจะฆ่าหลิงชู่อวี่นอยู่ตลอดเวลา

ตั้งแต่เสียวิญญูณของหลิงเสวียนหลอมรวมเข้ากับร่างของหลิงชู่อวี่น หลิงชู่อวี่นก็จะกลับไปเป็นตัวของตัวเอง และไม่มีส่วนที่คล้ายคลึงหลิงเสวียนอีก

แต่ที่ตรงข้ามคือ ความตระหนักรู้ของเขาจะลดลง ความก้าวหน้าของตบะก็จะ
ไม่คืบหน้า ไม่มีทางมีอนาคตที่ยิ่งใหญ่

ความจริงด้วยคุณสมบัติเช่นนี้ ย่อมไม่มีทางปลุกความกระหายในการต่อสู้
ของหลิงเสวียนได้เลย แต่ทว่า...หลิงเสวียนกลับคิดอยากฆ่าเขาอย่างชัดเจน
เหตุผลคืออะไรล่ะหรือ

งุ่มง่ามวันย่อมรู้ดี ก็เพราะเขาคอยปกป้องหลิงซู่อวี่น ชนิดที่เรียกว่าตัวและ
เงาแทบจะติดกัน

นับแต่หลิงเสวียนเข้ามาอยู่ที่สำนักหลิงอวี่น งุ่มง่ามวันก็ไม่ได้ปะทะอะไรกับ
เขาเลย

แต่ครั้งหนึ่งหลิงเสวียนพลาดทำร้ายหลิงซู่อวี่นเข้า งุ่มง่ามวันกลับโมโหเสีย
จนควั่นอกหัก และนั่นก็เป็นครั้งที่สองที่เขาปะทะกับงุ่มง่ามวัน และมันก็เป็นการ
ระบายนโหะเพียงฝ่ายเดียว

ตั้งแต่นั้นมา หลิงเสวียนก็จับตามองหลิงซู่อวี่น เพราะเพียงแค่ว่าลงมือ
กับคนผู้นี้ งุ่มง่ามวันจะต้องออกมาจัดการเขา

และเป็นการลงมือที่ไม่ได้ออ่มือ ซึ่งเต็มเปี่ยมไปด้วยจิตสังหาร
หลายร้อยปีผ่านไปก็ยังเป็นเช่นนี้

สิ่งที่หลิงมู่ทุเมเทให้หลิงซู่อวี่น ทำให้เขาเปลี่ยนจากความภาคภูมิใจของ
สวสวรรค์กลายเป็น ‘สุนัขเฝ้าประตู’

หลิงเสวียนทำผิดกฎ ผู้คนไม่พอใจที่เขาลงมือโหดเหี้ยม สุดท้ายจึงถูกขับ
ออกจากสำนักหลิงอวี่น

เหลืออีกแค่ไม่ถึงร้อยปีแล้วก่อนจะเจอมารตะกละ

ทว่างุ่มง่ามวันกลับมีเรื่องสำคัญที่ยังไม่ได้ทำ

บทที่

132

อภรรยาลัยให้หลัง มารตะกละจะฆ่าหลังชู่อวิน ขณะนั้นชู่อวินก็อยู่ตรงนั้นด้วย เพราะฉะนั้นเขาต้องแก้ปัญหานี้ให้ได้ มิเช่นนั้นเมื่อร่างที่สอดคล้องกันตายคาถาตัวตายตัวแทนจะได้รับความเสียหาย แล้วหลังเสวียนก็จะถูกขังไว้ที่เดิม

ตอนนี้มารเกียจคร้านก็ยังคงอ่อนแอจนนำสงสาร ยาคีนวิญญานที่สามารถแหกกฎสวรรค์ได้จึงยังไม่ถือกำเนิดขึ้น การจะชุบชีวิตคนขึ้นมาจึงเป็นเรื่องยาก ชู่อวินวางแผนมานานหลายร้อยปี หลังจากวนเวียนคิดอยู่หลายรอบจึงสามารถคลำหาหนทางออกได้ในที่สุด

ในเมื่อไม่มีทางทำให้คนตายแล้วฟื้น เช่นนั้นก็ต้องทำอะไรก่อนที่จะตาย การวางแผนการล่องหนน่าจะง่ายกว่าการกอบกู้หลังจากเรื่องราวเกิดขึ้นไปแล้ว

ชู่อวินพลิกหาดำราโบริธานจนทั่ว ในที่สุดก็เจอวิธีที่มีทางเป็นไปได้มากที่สุด

นั่นคือการใส่หุ่นเชิดเข้าไปในร่างของหลังชู่อวิน เท่ากับว่าเป็นการเพิ่มอีกหนึ่งชีวิตให้แก่เขา หลังจากตายไปแล้ว ก็แค่ปลุกหุ่นเชิดให้มีชีวิตอีกครั้ง ก็จะสามารถฟื้นคืนชีพได้

ถึงแม้จะบอกว่าการทำหุ่นเชิดนั้นลำบากยุ่งยากมาก แต่ก็ไม่ได้ยากเกินความสามารถของชู่อวิน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่ามีเวลาเตรียมการล่องหนอีกหลายร้อยปี แค่นี้ก็คงเพียงพอแล้วละ

เมื่อเวลาผ่านไปผ่าน วันหนึ่งเช็ดที่ฉุมู่วีนเลี้ยงเอาไว้ให้หลังชู่วีนก็เริ่มเป็นรูปเป็นร่าง ลิ่งสุดท้ายที่ขาดก็คือหญ้าชุบชีวิตเท่านั้น

แต่มีเจ้าของสิ่งนี้ หลังจากหลังชู่วีนตาย พอใช้หญ้าชุบชีวิตก็จะสามารถฟื้นคืนชีพได้

เพียงแต่ว่าหญ้าชุบชีวิตนั้นหาได้ยากมาก ฉุมู่วีนใช้ทรัพยากรในมือเพื่อค้นหาจนถึงร้อยปีกว่าจะได้ข้อมูล

แต่ข่าวคราวนี้ก็ไม่ถือว่าดี เพราะหญ้าชุบชีวิตอยู่ในพระราชวังวันเซียงพระราชวังวันเซียงคือที่ใด

น่าจะเป็นที่ที่รายล้อมไปด้วยม่านอาคม สถานที่ที่อยู่อันแสนลึกลับของมาราคะ

สำหรับฉุมู่วีนแล้ว การเข้าออกพระราชวังวันเซียงนั้นเป็นเรื่องง่าย ในเมื่อเขาอยู่ที่นั่นมาตั้งนาน ไม่ว่าจะป็นม่านอาคมที่อยู่ด้านนอกหรือว่าสภาพพื้นที่ด้านในก็คุ้นเคยยิ่งนัก

แต่ว่าในใจเขาไม่ค่อยอยากจะไป

ไม่ต้องพูดถึงเรื่องอื่น หากบังเอิญเจอกับเซี่ยเซียนหลานเข้าคงเป็นเรื่องยุ่งยาก

โดยเฉพาะร่างนี้ที่ดูคล้ายคลึงกับเส้นวันอยู่หกถึงเจ็ดส่วน หากเจอกันเข้าจริงๆ เซี่ยเซียนหลานจะปล่อยเขาไปง่ายๆ ได้อย่างไร

ถึงแม้จะบอกว่าตบะของเขาไม่เป็นสองรองเซี่ยเซียนหลาน หากสองคนปะทะกันก็ไม่อาจแยกแพ้นะ แต่เป็นเพราะความสามารถไม่ได้ห่างไกลกันมาก ดังนั้นเขาไม่มีทางปิดบังโฉมหน้าที่แท้จริงได้ แคได้เจอหน้ากัน ไม่ว่าจะเสแสร้งอย่างไร เซี่ยเซียนหลานก็คงมองออกได้อย่างง่ายดาย

เรื่องนี้จึงจัดการได้ไม่ง่ายดายนัก

แต่ว่าหญ้าชุบชีวิตนั้นหายากยิ่ง ครั่งนี้ใช้เวลากว่าร้อยปีถึงจะได้ข่าวคราว ไม่ต้องพูดถึงเลยว่าจะสามารถหาเจอในอีกครึ่งปีได้หรือไม่ ในเมื่อหาเจอแล้วจะให้รออีกร้อยปีก็คงไม่ไหว

ถึงจะบอกว่าไม่อยากไปพระราชวังวันเซียง แต่หลังจากครุ่นคิดดีแล้ว ฉุมู่วีนก็ตัดสินใจไปดูลาดเลาสักหน่อย

เพียงแต่ว่าเขาจะต้องเตรียมตัวให้พร้อม หนึ่งคือต้องพยายามหลบหน้า
เซี่ยเซี่ยนหลาน สองคือต้องไปพบคนผู้หนึ่งก่อน แล้วจับเขาผูกติดไว้ข้างกาย
สักสองสามวัน

ซีโร่น้อย [พอเจ้าจิ้งจอกเห็นคุณแล้วจะต้องร้องไห้กระซิกๆ แน่]
ฉู่มู่ວິນຍັມ [ไม่ได้เจอเขานานหลายปี ไม่รู้ว่าตะบะของเขาจะเป็นอย่างไร
บ้างนะ]

[...] ซีโร่น้อยเข้าใจนิสัยของคนผู้นี้เป็นอย่างดี เพราะฉะนั้นเขาทำได้แค่
พ้จิ้งจอก ขอให้โชคดี

ขณะนั้นเจ้าจิ้งจอกน้อยที่กำลังครวญครางจนเสียงแหบแห้งอยู่ในสวน
อันแสงงดงามในเรือนแห่งหนึ่ง จู่ๆ ก็เกิดจามขึ้นมา

ผู้ชายที่อยู่ข้างหลังเขาใช้มือรวบเอวบางของเขาเข้ามาแล้วถามว่า “เป็นหวัด
แล้วหรือ แต่เจ้าขอให้ข้าทำในน้ำ...”

ด้วยสภาพร่างกายของเจ้าจิ้งจอกน้อย ไม่ต้องพูดถึงเรื่องทำในน้ำเลย
ต่อให้อยู่ในหลุมน้ำแข็งก็สามารถวิ่งร่าจนเหงื่อแตกได้ กับอื่แค่มีอะไรกันน้ำ
จะไปหนาวได้อย่างไร

เขาคิดว่าจะต้องมีคนกำลังคิดถึงเขาอยู่แน่ๆ แต่ก็ไม่ได้นำมาใส่ใจเท่าไร
พอสัมผัสได้ว่ามีอของคนที่โอบจากข้างหลังเริ่มไม่อยู่นิ่ง เขาก็หันกลับไปยกขา
ขาวๆ ขึ้น พลังยัมและพูดว่า “น่าจะเป็นใช้นิดหน่อย พี่ชาย ท่านจะลองดู
หน่อยไหม”

คำพูดนี้ช่างมีความหมายลึกซึ้ง ผู้ชายทุกคน พอถูกยั่วยวนจนหัวใจคัน
ยุบยิบแล้วก็ยากที่จะมีความอดทน มีแต่อารมณ์อยากจัดการเขาให้ตายคามือ
จึงจะพอใจ “ข้าว่าเจ้าไม่ได้ไม่สบายหรอก แต่กำลัง... รุ่มร้อนต่างหาก”

คำพูดของเขาช่างหยาบโลน แต่เจ้าจิ้งจอกหนุ่มฟังแล้วก็ไม่ได้โมโห หว่า
กลับยัมหยาดเยี่ยม

อย่างไรก็ต้องได้ทำกันแน่นอน
ตอนที่ฉู่มู่ວິນมาหาถึงบ้าน เจ้าจิ้งจอกน้อยกำลังนอนหลับสบาย
เมื่อตื่นสบายตัวไปแล้วทั้งคืน ยามนี้ตะวันขึ้นถึงกลางฟ้าแล้วก็ยังไม่ตื่น
ขึ้นมา

ฉู่มู่อวี่นก็มารับร้อน เขา นั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ ยกกาน้ำชาขึ้นมาริน แล้วจับน้ำชา
รอเขา

ราวกับสัมผัสได้ถึงบางสิ่ง หูของเจ้าจิ้งจอกน้อยที่ปกติชี้เกียดตัวเป็นชน
ก็กระดิกเล็กน้อย และลืมตาขึ้นทันที

บนกายเขาไม่มีเสื้อผ้าติดตัว บริเวณเอวมีแค่ผ้าห่มบาง ๆ วางพาด
เป็นเพราะกิจกรรมเมื่อคืน ทำให้ร่างขาว ๆ ของเขาเต็มไปด้วยรอยแดงเหมือน
กลีบดอกไม้ แวตาท่าที่ยามเพิ่งตื่นนอนช่างดูยั่ววนยิ่งนัก

ถึงอย่างนั้นฉู่มู่อวี่นก็แค่กวาดมองอย่างเฉยชาเท่านั้น

ทว่าหลังจากเจ้าจิ้งจอกน้อยมองเห็นคนอย่างชัดเจนแล้ว ก็ตาสว่างทันที

“มู่ ฟี่มู่!” เจ้าจิ้งจอกน้อยกระโดดลงมาจากเตียง ในดวงตาเต็มไปด้วย
ความประหลาดใจระคนยินดี แน่نونว่าจะต้องมีความประหลาดใจมากกว่า
นิดหน่อย “ท่านมาได้ยังไง”

ฉู่มู่อวี่นมองเขานิ่ง ๆ

เจ้าจิ้งจอกตัวนี้ไม่มีความกระดากอายเลยแม้แต่น้อย มีชีวิตอยู่มานาน
ขนาดนี้ น่าจะเปลือยกายมากกว่าสวมใส่เสื้อผ้า แต่ว่าพอถูกฉู่มู่อวี่นจ้องมอง
แบบนี้แล้ว เขาก็ทำเป็นพูดเหนียม ๆ “ข้าจะสวม...สวมเสื้อเดียวนี้แหละ...”

ฉู่มู่อวี่นตอบรับ “ข้าไปรอเจ้าอยู่ข้างนอกนะ”

เจ้าจิ้งจอกน้อยพยักหน้าราวกับกำลังตำระเทียม “ได้...”

หลังฉู่มู่อวี่นออกไป หูของเจ้าจิ้งจอกก็ลู่ลง เขาค่อย ๆ สวมเสื้อผ้า...

เมื่อร้อยปีก่อน เขาได้รู้จักกับหลิงมู่ หลังจากช่วยวนตั้งหลายครั้งก็ไม่สำเร็จ
จึงคิดจะตัดใจ...แต่ผู้ใดจะไปรู้ ผ่านไปไม่นาน ท่านเทพผู้สูงส่งท่านนี้กลับมาหาเขา
พร้อมกับพูดอย่างเย็นชาว่า วิชาที่ฝึกอยู่ตอนนี้ หากฝึกต่อไปจะต้องตายภายใน
สิบปี

เจ้าจิ้งจอกตัวนี้เป็นเลือดผสมระหว่างเผ่าพันธุ์มนุษย์และเผ่าพันธุ์อสูร
พ่อแม่จากไปตั้งแต่อายุยังน้อย อยู่คนเดียวมาลำพัง ไร้ซึ่งอุดมการณ์ จริยธรรม
เป็นศูนย์ และด้วยเหตุผลทางด้านร่างกาย วัน ๆ จึงเอาแต่ช่วยวนผู้คนมาเล่นสนุก
ด้วย ใช้ชีวิตร่าเริงไปวันแล้ววันเล่า

เป็นเพราะไม่อาจเติมเต็มอารมณ์ปรารถนา เมื่อหลายปีก่อนจึงถูกคนหลอก

ไปเข้าลัทธิมาร ผักผืนวิชาบำเพ็ญเพียรคู่ ได้ยินมาว่าหากร่วมรักก็จะสามารถเพิ่ม
ตบะได้ นี่มันช่างตือะไรวางนี้

แต่เขาไม่รู้เลยว่าอาคมร้ายนี่คือสิ่งที่หัวหน้าลัทธิมารใช้เพื่อடுத்தบะของ
ผู้บำเพ็ญเพียร ไม่เพียงไม่มีผลในการเพิ่มพลังตบะ แต่กลับเป็นช่องทางที่ใช้
ทำร้ายคนอื่นและตัวเอง คนที่ได้รับประโยชน์มากที่สุดก็คือเจ้าหัวหน้าลัทธิมารนั่น

ตอนที่ฉุ่ม่อวีนกล่าวถึงเรื่องนี้ในคราแรก เจ้าจึงจอกน้อยไม่เชื่อ ต่อมา
ฉุ่ม่อวีนจึงพาเขาไปดูที่สำนักใหญ่ของลัทธิมาร สวรรค์...พอเจ้าหัวหน้าลัทธิมาร
มีอะไรกับคนที่ฝึกวิชา คนผู้นั้นก็ถูกดูจนแห้งไปทั้งตัว...

ฉุ่ม่อวีนจึงยกมือขึ้นทำลายที่บ้า ๆ แห่งนี้จนราบเป็นหน้ากลอง เจ้าจึงจอก
ตกใจ แต่ก็เข้าใจซัดแล้วว่า ตัวเองนั้นตกลงไปในหลุมพราง และฉุ่ม่อวีนกำลัง
ช่วยตนออกมา

ก่อนจากไป ฉุ่ม่อวีนก็ทำลายตบะของเขา แล้วสร้างพลังปราณสายใหม่
จากนั้นก็สอนวิชาอีกแขนงหนึ่งให้เขา

แน่นอนว่าเจ้าจึงจอกน้อยนั้นรู้สึกซาบซึ้งใจมาก หากฉุ่ม่อวีนไม่ปฏิเสธ
ก็อยากจะใช้ตัวเองตอบแทน

ไม่คิดว่าผู้ชายที่หล่อเหลาคคนนี้ก็กลับตอบโต้ตนอย่างรุนแรงเสียจนหัวสมอง
ของเขาพลันว่างเปล่า

ฉุ่ม่อวีน “น้องชายของเจ้าใช้การได้หรือ”

เจ้าจึงจอกน้อย “หืม?”

ฉุ่ม่อวีนอมยิ้ม “พอดีข้าเป็นรับนะ”

เจ้าจึงจอกน้อย “...” มุมมองทั้งสามที่เดิมทีก็ว่างเปล่าอยู่แล้ว พลัน
ແຫລກສลายกลายเป็นผุยผง

เจ้าจึงจอกเป็นรับเต็มตัว ให้เขาอยู่ข้างบนก็ไม่มีทางแข่งได้หรอก...ดังนั้น
รับกับรับยอมไม่มีทางที่จะมีความสุขร่วมกันได้แน่ \ (_) /

พอไม่มีความสัมพันธ์ทางกาย เจ้าจึงจอกก็คบหากับฉุ่ม่อวีนอย่างจริงจัง
เป็นเวลาร้อยปี แต่ทว่า...เขาก็รู้สึกกลัวอีกฝ่ายนิดหน่อย

ในฐานะเด็กห้องบิวัย พอเจอหน้ากันก็ถูกตรวจสอบเรื่องตบะ ช่างน่ากลัว
อะไรขนาดนี้ QAQ!

ฉู่มู่อวี่นตรวจการบ้านตามปกติ ตามคาด เจ้าจิ้งจอกนี่น่าจะมัวแต่เรียงรำนผ่านมาสยามปีก็ยังไม่มีความคืบหน้าอะไรเลยแม้แต่หน่อย

พอเห็นว่าสีหน้าของฉู่มู่อวี่นไม่ค่อยสู้ดี เจ้าจิ้งจอกน้อยก็รู้สึกผิด หุ่หูหางตก ยืนด้วยท่าทางน่าสงสาร

ฉู่มู่อวี่นไม่ได้สั่งสอนเขา เพียงพูดว่า “มานี่”

เจ้าจิ้งจอกน้อยขยับตัวไปตรงหน้าอีกฝ่าย ฉู่มู่อวี่นจับข้อมือเขาเอาไว้ พลังมหาศาลพุ่งเข้าสู่เส้นลมปราณของเขาอย่างรวดเร็ว

เจ้าจิ้งจอกน้อยเบิกตากว้างขึ้นในทันที โอ้วๆๆ! บรรลุแล้วๆ! แม่เจ้าไวย! เขาฝึกมาเป็นร้อยปีก็ยังไม่บรรลุเลยสักที แต่กลับ...บรรลุ...ด้วยช่วงเวลาแค่ประเดี๋ยวเดียว!!

เดิมที่ฉู่มู่อวี่นไม่พอใจกว้างกับเจ้าผีซีก็จริงนี่มากนัก แต่พอคิดว่าต้องไปพระราชวังวันเดียวที่ไม่ค่อยเป็นมงคล ดังนั้นจึงอยากจะใช้โชคของเขาสักหน่อย

วิธีการบำเพ็ญของเจ้าจิ้งจอกน้อยนี้เป็นสิ่งที่ฉู่มู่อวี่นทุ่มเทหามาให้ เพราะเข้ากับร่างแห่งโชคชะตาสีเงินเป็นอย่างมาก ขอเพียงแค่บรรลุขั้นสามก็จะสามารถกลั่นยาเม็ดแห่งโชคชะตาสีเงินได้ ถึงแม้ประสิทธิภาพจะค่อนข้างสั้น แต่ทว่าก็ใช้แก้ไขสถานการณ์ด่วนได้ไม่เลว

แต่ใครจะรู้ว่าเจ้าหมอนี่ฝึกมานานเป็นร้อยปีก็ยังไม่ขวนขวายอยู่ที่ชั้นสองเท่านั้น...

หลังจากฉู่มู่อวี่นช่วยให้เขาบรรลุขั้นสาม ก็พูดอย่างรวดเร็วว่า “หลับตา รวบรวมสมาธิ แล้วทำตามข้า”

เจ้าจิ้งจอกน้อยนั้นทั้งกลัวทั้งเคารพฉู่มู่อวี่น แน่หนอนว่าจะต้องทำตามอย่างเชื่อฟัง

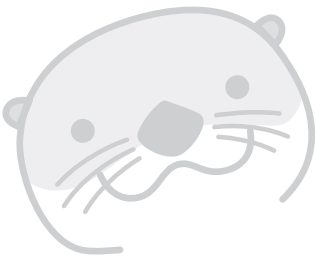
ในเวลาไม่นาน รอบตัวของเจ้าจิ้งจอกน้อยก็มีปราณสีรุ้งหลายโหล่ขึ้นตามด้วยการหลั่งไหลของพลัง สุดท้ายก็หลอมรวมกันกลายเป็นมุกเม็ดเล็กที่สวยงามมากเม็ดหนึ่ง

ฉู่มู่อวี่นนำนมมาวางไว้ที่ใจกลางฝ่ามือ แต่ใครจะไปรู้ว่าเจ้าของสิ่งนี้แค่โดนสัมผัสก็ละลายในทันที...

ยามที่มองเห็นสีแดงแทรกซึมหายไปใฝ่ามือ ฉู่มู่อวี่นก็อดไม่ได้ที่จะขมวดคิ้ว

ยาเม็ดแห่งโชคชะตาสีเงินนี้มีประสิทธิภาพอยู่แค่เจ็ดวัน เดิมทีเขาคิด
อยากจะใช้หลังจากไปถึงพระราชวังวันเซียง แต่ใครจะรู้ว่า...

ทันใดนั้นเอง ไอความร้อนระลอกหนึ่งก็มารวมตัวกันที่บริเวณท้องน้อย
สีหน้าของจุ่มู่วีนพลันแปรเปลี่ยน
เจ้าของสิ่งนี้ยังมีผลข้างเคียงด้วยหรือ

ทดลองอ่าน